

ftaa uløselige Konflikter mellem begge Thing, der vil Regjeringen forstaa at tilveiebringe en Samstemmen, og der behøves ikke alle disse kunstige Love, der ere beregnede paa Regjeringer, der ikke formaa at tilveiebringe en saadan Samstemmen.

Denne Sag har jo givet Anledning til forskjellige almindelige politiske Betragtninger; det maa ogsaa være mig tilladt nu at bruge nogle Diebliske dertil. — For at komme til en Forstaaelse er det overordentlig vigtigt, at man anerkjender fra begge Sider det, hvori man muligt maatte have feilet. For mig stiller Sagen sig saaledes, at det er muligt, at Folkethinget kan have gjort en uhenfigtsmæssig Brug af sin Ret — det er muligt, jeg skal lade det henstaa uafgjort — men det bemyndiger ikke Regjeringen til at gjøre Noget, der ikke er Ret. Lad mig tage et Exempel. En Mand kommer og vil laane en Sum hos mig. Jeg kan godt udbære den Sum, jeg staaar i et saadant Forhold til ham, at jeg burde gjøre det; naar jeg nægter det, saa vil det blive fordømt af alle dem, der kjender Forholdet, men jeg er i min Ret, naar jeg siger Nei; jeg gjør i det Tilfælde i saa Fald en urigtig Brug af min Ret. Men hvis nu Manden snapper min Bengeping og tager Bengene selv, saa er han ikke i sin Ret, saa begaar han Uret. — Og det forekommer mig, at der er det samme Forhold under alle Omstændigheder mellem det, som maa falde Folkethinget og det, som maa falde Ministeriet til. Last. Folkethinget har maaste begaaet et Misgreb, da det reiste Parlamentarismens Banner, det var maaste meget for tidligt, at det gjorde det. Man skulde have ventet, til Parlamentarismen var anerkjendt fra alle Sider; men det reiste det nu. Jeg tillod mig først at gjøre Modstand mod den, men den blev reist. Da imidlertid Ministeriet strax kom paa Afveje, og kom paa Afveje derved, at det udstedte en provisorisk Finantslov, uden at der var en Nødvendighed derfor, thi den kunde have faaet en midlertidig Finantslov, og da det lod hengaa og levede i 6 Maaneder paa den provisoriske Finantslov, da stod det klart for mig, at Ministeriet var paa en Afvei, hvorhen de, der holdt paa Grundloven, ikke kunde følge det. Og det forekommer mig ogsaa bliver klart, naar vi betragte vor nuværende Stilling. Jeg er overbevist om, at Conseilspræsidentens ikke gjør Andet end det, hvormed han efter sin underlige Overbevisning tror at tjene faabel Kongen som Fædrelandets Færv. Dersom jeg havde nogen Tvivl herom, saa vilde denne Tvivl blive nedslaaet ved hans Navn, ved Mindet om hans Fader, men jeg kan

ikke nægte, at Conseilspræsidentens hele Stilling er mig i højeste Grad usforklarlig og usforstaaelig. Han udsteder en provisorisk Finantslov. Jeg skal slet ikke indlade mig paa Bedømmelsen af, hvorvidt provisoriske Finantslove ere tilstedelige eller ikke, lad dem være tilstedelige. Hvorledes vilde han bære sig ad, dersom han handlede ikke som Minister i en absolutistisk Stat, men som Minister i et indskrænket Monarki? Ja, det vilde tynde ham at have udstedt en saadan provisorisk Finantslov; det vilde tynde ham, fordi han, naar han er Minister i et indskrænket Monarki, er Udfører ikke af en eller af to Faktorens Villie, men af tre's, det vilde trykke ham, denne Usikkerhed, om han nu ogsaa havde ramt de forskjellige Lovgivningsfaktorens Villie, og han vilde søge snarest muligt at komme ud af denne Tilstand. Men naar han derimod handler, som om han var Minister under et absolut Regiment, ja saa finder han det meget godt, at han tager Bestemmelse, og dermed er det afgjort, det finder han meget tilfredsstillende. Han lader Tilstanden være saa længe som muligt, han lader gaa hen sex Maaneder, inden han sammenkalder Rigsdagen, og naar han saa sammenkalder Rigsdagen, saa lover han, at den provisoriske Lov skal forelægges, naar Finantslovens første Behandling er endt, og da vi saa ere komne saa langt, at den er sat paa Dagsordenen, hvad gjør han saa? Saa sender han Rigsdagen hjem i to Maaneder og bliver ved at leve paa den provisoriske Finantslov, og da saa Rigsdagen atter kommer sammen, siger han: Jeg veed ikke, hvornaar jeg vil forelægge den provisoriske Finantslov. Er det at handle som en Mand, der lever i et indskrænket Monarki, eller er det at handle som en Mand, der lever og handler under Absolutismen? Der kan ikke være noget Tvivlsmaal i saa Henseende. Og hvorledes var saa Indholdet af denne provisoriske Finantslov? Jeg tilstaaar, at det er et af de befynderligste Væsenes, denne provisoriske Finantslov. Den kalder sig Finantslov — naturligvis med Tilføielse af provisorisk — men den har intet Overslag over Indtægter og Udgifter, den synes at mene, at det er nok, at den kalder sig selv Finantslov, og uagtet det staaar i Grundloven, at Skatterne ikke kunne opkræves, før Finantsloven er vedtagen, giver den sig ud for en Finantslov og giver en Bemyndigelse til at opkræve Skatter. Der er noget saa uendeligt Rudsigt ved denne provisoriske Finantslov, at jeg haaber, at Ministeren virkelig ved Overveielse vil komme til den Overbevisning, at han aldrig mere vil udstede en saadan provisorisk Finantslov, men hvis han skulde komme